

Les ones pirates que van fer gran Platja d'Aro

Text > **DANI VIVERN**

Als anys seixanta del segle passat, mentre les antenes enormes de Ràdio Liberty enviaven propaganda occidental als països soviètics, les xarxes radiofòniques del país —SER, Emisoras Sindicales, COPE, Radio Nacional de España...— estaven sota un ferri control governamental. Però a Dinamarca, al Regne Unit i en altres democràcies, gent inquieta que sintonitzava amb els moviments antisistema va aprofitar aquest poderós mitjà de comunicació per emetre les seves reivindicacions, idees, música... i van crear les «ràdios pirates». Les més potents encara resultaven més pirates pel fet que funcionaven des d'un vaixell en alta mar, fora de l'abast de les autoritats.

Un belga inquiet i visionari, Sylvain Tack, nascut el 1934 a Flandes, havia adquirit un vaixell amb un historial rocambolesc de naufragis, reparacions i canvis de nom. Rebatejat finalment amb el nom de *Mi Amigo*, hi emetia Radio Caroline, amb gran èxit entre els oients holandesos i belgues. Tot allò era seguit amb molt d'interès per les empreses discogràfiques i per d'altres que hi anunciaven els seus productes. Eren un negoci prometedori.

Però les persecucions administratives no van trigar a aparèixer, i Tack va veure que la Costa Brava —i en concret Platja d'Aro—, que aleshores

començava a ser una destinació popular i coneguda a fora, podia ser el refugi ideal per gravar els programes, atès que la legislació espanyola d'aquells anys ofería un cert buit legal. A més, el règim no veia gens malament qualsevol iniciativa que promogués el turisme. Un concurs en què podien participar parelles acabades de casar, *El amor se cita en Playa de Aro*, va trobar en Radio Mi Amigo la difusió ideal, fins al punt que l'any 1975 va arribar als deu mil participants, que hi enviaven sol·licituds des de tot Europa. I així van arribar els anys daurats d'aquella experiència. L'equip de discjòqueis i locutors de l'emissora —molts dels quals, posteriorment, van ser populars radiofonistes als Països Baixos— gravava la programació a Platja d'Aro i l'enviava al *Mi Amigo*, que l'emetia des del mar del Nord.

Tota aquesta història ha estat aplegada en aquest llibre per Joan Perich, director de Ràdio Platja d'Aro des de 1996. Però el seu treball —en el to distès i dinàmic d'un professional del micròfon— no recull només la biografia de Sylvain Tack, ni la trajectòria del seu equip de tècnics i locutors, ni les vicissituds de l'emissora *offshore* més important d'Europa en els anys setanta. És, a més, un homenatge a la vila de Platja d'Aro i a la gent, forastera i local, que en va fer un dels pols

PERICH, Joan. *Radio Mi Amigo. El somni de Sylvain Tack*. Ajuntament de Castell-Platja d'Aro, 2019. 243 p.

turístics i de lleure més importants del Mediterrani. El llibre, guanyador de la sisena edició del Premi Jordi Comas de Recerca Local que atorga l'Ajuntament de Castell-Platja d'Aro, conté abundant material gràfic de l'època, que el converteix en una petita exposició, en un exemple de treball ben fet que no s'atura en la nostàlgia. Aporta, a més, la relació rigorosa d'uns fets, circumstàncies, dades sociopolítiques i culturals inèdites o, en tot cas, molt poc conegudes d'una època en què semblava que tot havia de canviar.

Unes víctimes ben familiars

Text > **JOSEP MIR**

El títol del nou llibre de relats del periodista Àlex Hernández ja ens indica que no serà una lectura lleugera i intranscendent per distreure'ns en les estones mortes del transport públic o d'una sala d'espera. Sí que és un llibre no gaire llarg, amb quinze relats breus pensats per a un consum pausat, en dosis individuals.

Em costa anomenar *contes* aquestes quinze històries, més properes a la crònica que a la ficció literària, que l'autor exposa amb un to molt precís que,

d'una banda, no arriba a ser fred, i de l'altra, evita caure en el subratllat o el sentimentalisme, a força de mantenir el control sobre quina quantitat de material, en forma de frases i paràgrafs, li cal per explicar cadascuna de les històries.

Els mastegadors del títol són les víctimes de «la penúltima crisi» —com l'anomena l'autor—, la que va fer explotar el munt de bombolles que s'havien inflat a principis del segle XXI. Mentre llegim aquestes quinze cròniques de vides i projectes estroncats, ens envaeix

una sensació incòmoda de familiaritat. Potser pensarem que els perfils d'aquestes víctimes són una mica això: perfils, estereotips, però una lectura honesta de les seves trajectòries també ens farà pensar «et conec».

Àlex Hernández ja va demostrar amb un altre recull, *Ras i curt* (Editorial Neurosi, 2013), que és un bon narrador d'històries i que domina el petit format. No li cal adornar els relats per crear uns personatges creïbles que se'ns materialitzen a cada pàgina, ni pretén manipu-